

de behøve ikke Indfødsret, og derfor er det blevet Tilfældet, at en stor Del af, jeg vil kalde det, den lovgivende Forsamling, i alt Fald af Bælgerne, ingen Indfødsret har og ikke er Danske i den Forstand, hvori vi tage Ordet. Men Følgerne deraf træder frem paa en ganske simpel og naturlig Maade; de Folk kjende ikke Noget til den danske Lovgivning, de kjende slet ikke til de danske Forhold; de have ganske andre Forudsætninger, og naar de kaldes til lovgivende Virksomhed, som til Dels skal støtte sig til den danske Lovgivning, idet den forudsætter en Udvikling i den Lovgivning, som har gjældet fra ældre Tider, staa de ganske fremmede der overfor, og Resultatet maa selvfølgelig blive — uden at man som sagt skal bebrejde dem Noget — at det bliver en slet Lovgivning, de give, hvis de i det Hele taget give nogen Lovgivning. Det Sidste er Tilfældet. De have slet ikke givet nogen Lovgivning siden 1863, de have faaet en lille Lov, der bestaar i en Udvidelse af Firkaloven af 23de Januar 1862, og saa have de givet en Thyndelov og en Løsgjængerlov. Jeg tror nok, at navnlig Thyndeloven ikke skal tjene til nogen særlig Ros for den lovgivende Forsamling der. Den var nødvendig for de Arbejderregulationer, der indtil da havde bestaaet; men ellers have de ikke givet nogen Lovgivning, de leve under de mest forældede Tilstande derovre. Medens Alt gaar frem med rivende Hurtighed, staa de ganske stille. De have endnu ikke faaet nogen Forandring i den gamle Straffelovgivning. Medens vi den 10de Februar 1866 fik vor nye Straffelov, dømme de endnu til Dels efter Christian den Femtes Lov, saa at de baade drukne og paa forskjellige andre Maader ihjelslaa de Folk, der begaa en eller anden Sædelighedsforbrydelse, som her hos os straffes med Bænd og Brød. Dette kan ganske vist rettes ad Benaadningsveien. Men de have tilfidesat andre Retninger i Lovgivningen, som de selv i høi Grad føle Ulemperne af. Da vi den 25de Marts 1872 fik en ny Konkurslov, kunde det have været et godt Arbejde som Grundlag ogjaa for en bedre Ordning af Konkursforholdene i Vestindien; den er ikke bleven optaget, de leve endnu under de gamle Konkursformer.

Under de sørgelige økonomiske Forhold, som finde Sted paa Øerne, har det viist sig i høieste Grad uheldigt. De kunne — og det sker, naar de ere uheldige i pekuniær Retning — pantsætte Alt, hvad de eie og have; Plantager osv., til Slægtninge og Venner, ikke for Laan, som de faae, men for Gjæld, som de sca gammel Tid have staaende i Plantagerne. Naar de mærke, at de skulle

til at gaa fallit, er det den behageligste Maade at ordne sig paa, og naar de saa gaa fallit, er der ikke en Øre, ikke en Gang til deres Tjenestetjende og Forvaltere. De kunne ogsaa ordne sig paa en anden Maade, de kunne indgaa Forlig med en af deres Kreditorer, naar det interesserer dem at hjælpe ham; saa gjør han Eksekution, og om de saa bagefter gaa fallit nok saa mange Gange, kan det ikke omstødes. De have ingen Afkræftelsesregler, saaledes som vi have faaet efter den nye Konkurslov. Medens de have saa overordentlig slette Forhold i Henseende til Lovgivning, have de beholdt flere gamle Ting, som oprindeligt kunne have været ret gode, men — som alt Godt — kunne misbruges, og under saadanne uheldige Forhold have de givet Anledning til Misbrug. De have saaledes havt en særlig Udgang til at faae Hjælp, naar de trænge til Penge, nemlig ved de saakaldte Bureaulaan, hvorved de ved Regjeringens Hjælp laane, som det hedder, af Kolonialkassen Penge til Høsten. Naar de ingen Penge have, saa gaa de hen til Kolonialkassen og sige, at de trænge til Penge, og saa tilbyde de Sikkerhed i de Sukkerør, som staa paa Marken, og saa faae de omtrent det, de have Vist til, maaste ikke høit udover Sikkerheden, men dog paa en ganske mærkelig Maade, idet det i det Mindste har været saaledes — jeg veed ikke, om det er det endnu — at den Fuldmægtig i Regjeringen, som har med dette at gjøre, lønnes ved, at han faar Procenter af de Laan, han giver dem, nemlig en Proportion af 2 pCt., og jo mere han laaner dem, jo mere Indtægt faar han altsaa. Se, det er ikke en Maade at faae en god Økonomi paa. Naar disse Folk saa have faaet Laan, leve de paa en behagelig og uafhængig Maade, fri for alle mulige pekuniære Sorger, for naar de ikke betale Laanene, er der ikke nogen større Ulykke i det. Og skulde det endelig ske, at de maa sælge deres Plantage, ender det i Reglen med, at de komme til at bestyre den for Staten, saa faae de en ganske god Løn og ere fuldstændig fri for alle mulige økonomiske Sorger. Paa den Maade skulle de kunne leve ganske behageligt. Det kan maaste være ganske rart for dem, men for os, der skulle give Bidrag dertil, forekommer det mig ikke saa behageligt. Jeg tror nok, at en stor Del af vore Landmænd, som i Diebliffet sidde nok saa trykkede i det som Sukkerdyrkerne, vilde være i høieste Grad tilfredse, hvis de kunde faae saadanne Bureaulaan. — Det var nu angaaende selve Lovgivningsvirksomheden. Hvad dernæst angaar det, som jo spiller saa vigtig en Rolle, nemlig det pekuniære Udbytte, den